

RJEČNIK EPOHE

Prilozi za rječnik tranzicijskog hrvatskog jezika

File:Sead MUC

„MAGISTERIJ“

(znanstveni rad koji nastaje prepisivanjem rada vlastitoga mentora)

To što je magisterij nekada bio ili značio, zaboravimo za sva vremena. U vremenima novokomponiranog duhovnog bogatstva, riječ magisterij promijenila je svoje značenje i danas se upotrebljava u svom suvremenom, obogaćenom i vremenu prilagođenom značenju. Magisterij je naime znanstveni rad koji nastaje prepisivanjem rada vlastitoga mentora.

Prepisati se mogu pojedine rečenice, ali i čitava poglavlja. Bitno je da je mentor suglasan, odnosno da nema zahtjeva za plaćanje autorskih prava.

Raditi na magisteriju nije ništa misteriozno. To samo znači: duhom, jezikom i konstrukcijom rečenice približiti se duhu, jeziku i konstrukciji rečenice svog mentora. (Vrhunac uspjehnosti rada je u potpunom podaru duha jezika i konstrukcija rečenice kandidata i mentora.)

Magistriranje je naime nekada bio, to su postmoderni kandidati shvatili, jedan manje-više nejasan proces. Nije se znalo kako uopće pristupiti ogromnoj materiji koju je trebalo obraditi, tako da su kandidati često bili ostavljeni sami sebi. Bili su manje-više izgubljeni. Stoga i ne čudi što nismo imali dovoljan broj znanstvenika... Danas, međutim, u slobodnoj Hrvatskoj, stvari su puno jasnije i jednostavnije:

Obveza je naime profesora (članova prosudbenog povjerenstva) izaći na nekoliko ispita pred kandidata. Ukoliko profesori (članovi prosudbenog povjerenstva) te ispite polože - kandidat prelazi na pisanje svoje radnje. Za ruda bira mentora od kojega se ima što prepisati. (Najbolje je izabrati mentora kojemu se ne plaćaju autorska prava.) Nakon što kandidat prepise dio ili cijelu radnju komisija izlazi na obranu i pokušava obraniti radnju. To je uglavnom taj Proces, danas.

Pitanje je naravno što ako netko izvana provali u Proces? Odgovor je jednostavan: Imamo autonomiju sveučilišta. Treba sačekati godinu, dvije,

dok kolektivna svijest ne padne u kolektivni očaj; nakon toga prosudbena komisija može ponovno pokušati obraniti temu kod kandidata.

U ovom svjetlu treba motriti i najnoviji prodor znanstvenika u vladu i insistiranje hrvatske vlade na društvu znanja. Znak je to da će uskoro u vladi sjediti sve sami magistri...Proces oslobađanja bit će dovršen!

„PETICIJA“

(riječ koja se više nema komu poslati)

Ima smisla govoriti kada te netko sluša. Ima smisla bilo što raditi ako će kao posljedica toga uslijediti bilo kakav pomak. Za socijalizma je imalo smisla pisati peticije (ne samo za vlastiti arhiv ili kao mahozhistički poziv na cjezkaciju); vlast je bila nabrekla i priješka i nije čula ono što nije htjela čuti, ali je i te kako osluškivala. (Povremeno je čula i previse pa je „svjeravala“ sve redom u ono što je čula.) Poslije Domovinskog rata, u Hrvatskoj, nema smisla pisati peticije. Vlast se kotrlja po stranačkom ruletu, a igrači pažljivo gledaju i slušaju samo ostale igrače. Kibiceri su out. Oni navijaju i vjeruju.

Zato je peticija riječ koja je izgubila smisao. U vremenima socijalizma uzimana je ozbiljno. Nešto je značila. Ljudi koji su se s njom družili bili su „državni neprijatelji“ Danas je ta riječ bez snage i korisnosti. I dok je nekada nadoknađivala nedostatak slobodnih medija i mogućnost govora, danas je vještica koja završava između fotke golifave pretendence na nogometala i vremenske prognoze. Nekada je bila medij promjene, danas, za promjenu, završava u medijskom smeću. Za razliku od nekadašnjih peticija o verbalnom deliktu ili slobodama, danas su aktualne peticije kojima se kibiceri pokušavaju približiti vlasti. Riječ je malim, neznatnim, suptilnim, doradama i dopunama građanske zbilje, (mastralno dobro posložene od strane političke elite).

Ta je elita postala naslov na kojega se šalju peticije. Tako vrativši se iz rata i ostavši bez posla umorni i prevareni ratnici ipak znaju naslov na kojega će nasloviti svoju peticiju. Nije to mala stvar. Posebno imajući u vidu njihovo stanje. Zamislite da još moraju tražiti na koga će nasloviti

26

kolovoz 2007.

epoha

našeg vremena

voju peticiju.

Nakon što smo se uzajamno pobili (što u ratu što u poratnoj grabeži) došli su na svijet i peticije o medicinski potpomognutoj oplodnji. Dugoročno skladao s populacijskim pokretom: Da nas ima za sljedeći rat.

U moru benignih kvazigradanskih, nadrimoralnih i sličnih peticija pojavila se i peticija građana koji žele povratak crtiča u 19 15 dakle prije središnjeg dnevnika na prvom programu nacionalne televizije (one koja ubire preplatu). U njoj međutim ne piše je li riječ o brizi za djecu (da zapu prije dnevnih strahota dnevnika) ili o želji da sami potpisnici peticije pobjegnu od dnevnika. Tranzicijsku psihologiju i načine djelovanja iznajući u vidu - predmnijevamo da je riječ o zanimljivo organiziranoj PR akciji za domaću produkciju crtanih filmova.

Danas su aktualne i peticije protiv trgovanja ženama. Potpisuju se i šalju izakuznim predstavnicima vlasti (koji su istovremeno najčešći klijenti tih itih žena). Tako niže potpisani priznaju inferiornost svog kibicerskog položaja i peticijom to potvrđuju ljudima koji stoje iza naslova na koji je peticija poslana.

U vremenima kada nerijetko sudjelujemo pravom lovu na pljačkaše banaka ili ubojice (koji se slučajno nikada ne ulove) veličanstveno zvuči i poziv na potpisivanje peticije za prestanak lova na životinje. Slažemo se s potrebnom prestanka lova na životinje, ali se istovremeno zalažemo i za prestanak lova na kriminalce i pljačkaše. Nakon toliko pljački i neuspjelih bitanja, već je i plicama na grani jasno o kojoj vrsti povezanosti je riječ. Potvrdimo peticijom kojom ćemo zahtijevati da prestane lov na pljačkaše i ubojice. Tko zna možda je riječ o čestitim građanima, članovima ovog ili onog tijela.... Ljudima koji možda imaju i iskaznice...

Da nismo jedini naivci na ovoj zemaljskoj kugli potvrđuje i peticija američkih znanstvenika protiv sadašnje nuklearne politike SAD-a. Našli se dakle znanstvenici koji misle da mogu udariti u temelje novog američkog imperijalizma. Zaboravili su da sav uspjeh Amerike i počiva na specifičnom tumačenju „pozitivne diskriminacije“ koja u ovom slučaju znači: Mi smo demokracija i mi možemo ono što drugima ne dopuštamo.

Posebno pak treba podržati peticiju o ribolovu, jer ako su do sada svi lovi u mutnom po kojem to pravilo od sada odnosi trebaju biti regularni. Samo zato što je jedan bivši vozač autobusa iznjedrilo onu zenbudističku: «Tko je jamio, jamio je»? Mode, ali neka zakon djeluje retroaktivno. Treba krenuti ispočetka. Treba manje primijeti sjetlu i razaznati od kojeg je materijala napravljen. Treba se s pravom pitati što radi nacionalna zastava na mamac za ribolov, i zašto se cijelo vrijeme puštaju ratne pjesme sa svih odašiljača u zemlji.

Trebamo biti osjetljivi i na prava žena u svijetu. Zato treba supotpisati peticiju za prava žena u Afganistanu. Jer ako to napravimo vidjet će se da ne tučemo svoje supruge; da ne diskriminiramo niti seksualno ugrožavamo zaposlenice na poslu; da ih ne silujemo i ne oslobađamo organa tako potrebnih tržištu, vidjet će se da mi ne skrivamo naše žene iza marama nego da one samovoljno skrivaju modrice, da ne prodajemo ocjene na

fakultetima za mlado meso, da pružamo ženama jednake šanse za posao, dajemo iste plaće i sl...

Peticija za pravedan mirovinski sustav, labudi je pjev prevarenih u zemlji u kojoj je riječ pravednost postala «ativizam» (o riječi pravednost u jednom od sljedećih tekstova)

Sve ove inicijative dokazuju da se riječ peticija negdje putem zagubila. Promijenila je svoje lice, postala kompromisna, izgubila je snagu u mislićima, postala je bezvoljna i susretljiva. Pojavljuje se tek toliko kako bi se pokazala i kako bi podsjetila na vremena kada su se drugima pred njom tresle gaće.

„ODVJETNIK“

(jedna od rijetkih osoba danas koju nikada i uopće ne interesira što je pravda)

Odvjetnik je osoba koja je na fakultetu naučila sve zakone, koji su se u međuvremenu promijenili. Služi zato da bi sudski proces mogao potrajati do (Vase) iznemoglosti i da verbalno bude na vašoj strani. S odvjetnikom nikada niste sami. Sretni ste dok Vam ne zatreba... S odvjetnicima je pakao, bez njih je (kažu) još gore.

Odvjetnici su osobe upućene u misterij. To su vračevi koje znaju proceduru koja skraćuje proceduru produljenja procedure...

S dovoljnim brojem odvjetnika možete raditi što Vas je volja. Posebno su na cijeni odvjetnici koji su do grla upleteni u poznavanje situacije i znaju tko je što do sada uradio, čije je što, u što se smije, a u što se ne smije dirati.

Kao profesionalni plaćenici, odvjetnici se moraju boriti za svoje nalogodavce - profesionalno. To znači svim dopuštenim i nedopuštenim sredstvima - do smrti.

Odvjetnici su trgovci našim sudbinama i nesrećama; oni su manageri nerealnih pobjeda, što su neuspješniji, to više zarađuju; što su dublje u kriminalu to su poznatiji, što su iskreniji to su neprihvatljiviji...

Kad jednom jedan odvjetnik koji je postao sudac nižega ranga odliči postati sudac višega ranga, nema te vlastite savjesti koju poradi toga neće pogazati.

Odvjetnik tranzicijskog vremena poslovni je čovjek koji u nesrećama drugih prepoznaje kapital kojega će investirati u odvjetnički ured pomoću kojega će još uspješnije prepoznati kapitalne nesreće...

Posebna nesreća su odvjetnici na jaslama poreznih obveznika: oni kolektivnu zabludu naplaćuju u devizama. ☹